

МЕДИЧНА ДИНАСТІЯ ДУДЧЕНКІВ

Дудченко
Максим Андрійович

Лікарську династію започаткував Максим Андрійович Дудченко — професор кафедри внутрішньої медицини № 1 УМСА. Доктор медичних наук, професор, почесний академік УМСА, полковник медичної служби, інвалід ВВВ. Дружина Віра Степанівна — фізіотерапевт.

Син Олександр Максимович — завідувач лабораторією Інституту патологічної фізіології РФ. Генеральний директор фірми «Іммафарма». Має дружину Валерію Валентинівну — кандидата медичних наук. Народився 3 вересня 1946 року в Гостомелі Київської області. Після закінчення Актюбинської середньої школи і Актюбинського медичного інституту з відзнакою був направлений в аспірантуру в 2-й медінститут, який закінчив захистом кандидатської дисертації. Доктор медичних наук.

Онука Максим Олександрович — професор кафедри хірургії №1 УМСА. Доктор медичних наук, професор. Має дружину Нонну Олегівну — лікаря. Закінчив УМСА та магістратуру з відзнакою 1994 року. Одночасно з навчанням працював у хірургічній клініці санітаром, медбратом, хірургом-стажистом, хірургом. З 1994 р. на конкурсній основі обирався асистентом, доцентом, професором хірургічних кафедр академії, якими керували професори Б. Ф. Лисенко, І. А. Гіленко (науковий керівник кандидатської дисертації), А. Я. Кузнецов, що дало можливість засвоїти три напрямки хірургічних шкіл. У 1998 р. захистив кандидатську дисертацію на тему: «Патогенетичне комплексне лікування виразкової хвороби шлунка та реабілітація післяопераційних хворих», а 2010 року — докторську дисертацію: «Методологічні основи ендовідеолапароскопічного лікування захворювань гепатопортобіліарної системи у хворих метаболічним синдромом», науковим консультантом якої був заступник директора з наукової роботи, керівник відділу лапароскопічної хірургії та холелітіазу Національного інституту

Кафедра факультетської терапії (1974 р.)

хірургії і трансплантології ім. А. А. Шалімова НАМН України доктор мед. наук, професор М. Ю. Нечитайло, який вклав свої знання і вміння в професійну ерудицію дисертанта. Свій хірургічний діапазон професор М. О. Дудченко удосконалював у хірургічних клініках Харкова (захищав кандидатську дисертацію), Запоріжжя, Вінниці, Києва, Москви, Новгорода (Російська Федерація), де освоював сучасну оперативну техніку, особливо в лапароскопічній хірургії різних напрямків, за що отримав високу оцінку — присвоєння вищої категорії.

Має досягнення в науковій, педагогічній, винахідницькій діяльності. Опублікував 150 наукових робіт, в т. ч. 6 монографій («Виразкова хвороба», «Цироз печінки», «Метаболічна хвороба», «Холецистит», «Жовчнокам'яна хвороба», «Панкреатит»), і в співавторстві — підручник «Хірургія», посібник для лікарів «Імунологія»

та навчальні посібники «Лікування гнійних захворювань легенів», «Хвороби органів травлення», «Хвороби кишечника», десятки методичних посібників та вказівок для викладачів і студентів.

Онука Марія Олександрівна — кандидат медичних наук. Народилась 20 квітня 1982 року в Москві. Після закінчення московської середньої школи і Української медичної стоматологічної академії (Полтава) повернулася в Москву. Працювала лікарем-стоматологом, потім викладачем Московського медичного коледжу. Чоловік — Олег Комашко, лікар-стоматолог.

Правнука Варвара Максимівна навчається в УМСА.

Народився М. А. Дудченко 26 серпня 1919 року на Дніпропетровщині в селі Чернявшина в селянській родині передостанньою, четвертою, дитиною, у розпал громадянської війни. Після закінчення з відзнакою Чорноглазівської середньої школи Дніпропетровської області 1939 року вступив до Військово-медичної академії ім. С. М. Кірова

Дудченко
Марія Олександрівна

у м. Ленінграді. У роки війни під час блокади Ленінграда поєднував навчання з роботою в клініках академії, брав участь у захисті міста, за що був нагороджений медаллю «За оборону Ленінграда».

У 1943 році Максим Андрійович успішно закінчив академію, у зв'язку з чим йому присвоїли позачергове звання капітана медичної служби і направили на Воронежський фронт лікарем окремого мотострілецького і кулеметного батальйону танкової бригади. А 1944 р. він був призначений дивізійним лікарем. Брав участь у бойових діях на Курській дузі, під Вінницею, у форсуванні Вісли. За участь у Великій Вітчизняній війні був нагороджений орденами «Червоного Прапора», «Вітчизняної війни» I ступеня, «Червоної Зірки» та 14 медалями.

Після закінчення війни М. А. Дудченко навчався на командному факультеті Військово-медичної академії ім. С. М. Кірова, в подальшому продовжував служити у лавах Радянської армії і вдосконалювати свою лікарську майстерність на різних курсах підвищення кваліфікації, які проходили в клініках під керівництвом академіків М. Д. Стражеска, М. С. Молчанова, В. А. Бейера (клініка С. П. Боткіна).

Дудченко
Максим Олександрович

Дудченко
Максим Олександрович

Із 1950-го по 1960 рр. Максим Андрійович працював начальником медичного відділення Трускавецького військового клінічного санаторію Міністерства оборони, де одночасно керував науково-експериментальною лабораторією. У 1957 р. він успішно захистив кандидатську дисертацію на тему: «Лікування хворих з сечокам'яною хворобою на курорті Трускавець».

У роки освоєння цілини у Казахстані були відкриті нові навчальні заклади. У 1960 р. М. А. Дудченко був обраний за конкурсом завідувачим кафедрою факультетської терапії Актюбинського медичного інституту. У 1961–1964 р. одночасно працював деканом і проректором із навчальної роботи інституту. У 1971 році захистив докторську дисертацію з проблем лікування хронічного гломерулонефриту і з 1973 р. став професором. У період роботи постійно підвищував свій професійний рівень на кафедрах у клініках, якими керували академіки І. А. Касирський, А. В. Нестеров, Є. М. Тареев, П. В. Вотчал, а також у клініці академіка М. С. Молчанова, який був консультантом його докторської дисертації.

У 1974 р. Максим Андрійович повернувся до України. Зважаючи на великий досвід роботи, його було обрано завідувачим новоствореною кафедрою факультетської терапії Полтавського медичного стоматологічного інституту. Головним завданням, яке покладалося на М. А. Дудченка, було формування колективу професіоналів. Протягом багатьох років відбувався ретельний відбір спеціалістів, в основу якого було покладено принцип особистого прикладу і колективної відповідальності. Керуючи навчально-виховним процесом, М. А. Дудченко зосереджував увагу на зміцненні матеріальної бази, підготовці висококваліфікованих кадрів, вивченні і підтримці традицій медичних наукових шкіл, використанні прогресивних технологій навчання, впроваджував сучасні методи обстеження і лікування хворих.

Задля забезпечення належного рівня навчального процесу були обладнані профільні екранізовані навчальні класи з необхідним навчальним матеріалом.

Навчальний процес став будуватися на принципі необхідності постійної роботи біля ліжка хворого з використанням усіх наукових і технічних засобів та індивідуального підходу до кожного з них. Постійно перебуваючи серед студентів і лікарів, Максим Андрійович не тільки передає їм свої знання і багатий практичний досвід, а й навчає з повагою і турботою ставитися до кожного хворого.

Одним із важливих напрямів завжди була лікувальна і консультативна робота кафедри, яка проводилася високопрофесійними співробітниками не тільки в клініці, але і в лікувальних закладах міста та області. За ініціативою професора М. А. Дудченка і під його орудою професорсько-викладацьким і студентським складом проводилася загальна диспансеризація населення Полтавщини, за що він був нагороджений дипломом ВДНГ СРСР. Протягом багатьох років керував господарсько-договірними науковими дослідженнями на заводах і підприємствах Полтавщини. Завдяки цьому кафедра обладнувалася сучасною навчально-дослідницькою апаратурою.

Основними напрямками наукових досліджень М. А. Дудченка були: хронічні хвороби нирок (сечокам'яна хвороба, гломерулонефрити), захворювання серцево-судинної системи (ішемічна хвороба серця, атеросклероз, гіпертонічна хвороба, серцева недостатність), гастроентерологічна патологія (виразкова хвороба, гепатити, цирози печінки). Значна увага приділялася фтористій інтоксикації. Вперше розпочате в клінічній практиці вивчення переокисного окислення ліпідів при атеросклерозі та ішемічній хворобі серця. Результатом великої наукової роботи стала підготовка понад 40 докторських і кандидатських дисертацій, виконаних на кафедрі, більше як 30 із них — під керівництвом М. А. Дудченка, а також авторські свідчення, раціоналізаторські пропозиції, наукові публікації, участь у наукових з'їздах, конференціях, симпозиумах.

У кадровій політиці завжди обирався орієнтир на творчу молодь. Найбільш здібні і перспективні студенти мали змогу після закінчення інституту залишатися працювати на кафедрі, колектив якої був вихований на принципах відповідальності, вимогливості до самого себе, у науковій діяльності створив умови для підготовки високопрофесійних спеціалістів і науковців. Тому багато провідних учених академії розпочинали свій професійний, педагогічний і науковий шлях саме на кафедрі факультетської терапії під керівництвом професора М. А. Дудченка. Зокрема, ректор академії, професор В. М. Ждан, професор Є. О. Воробйов, професор Ю. М. Казаков, професор М. М. Потяженко, професор М. С. Расін, професор Ю. М. Гольденберг, професор К. В. Бажан, професор С. К. Кулішов, доцент Л. А. Звягінцева, доцент Є. М. Кітура, доцент Н. Г. Третьак, доцент О. В. Новак, доцент С. І. Сорокіна, доцент Т. І. Шевченко, доцент Г. В. Волченко та інші.

За високі показники в праці та успішне виконання обов'язків співробітники кафедри неодноразово нагороджувалися почесними грамотами. У 1985 р. кафедрі було присвоєно почесне звання «Колектив високої культури», всіх викладачів нагороджено знаком «Відмінник охорони здоров'я».

Максим Андрійович очолював кафедру факультетської терапії до 1990 року, він активно продовжує працювати на кафедрі. Проводить практичні заняття зі студентами, клінічні обходи хворих, навчально-практичні та клініко-анатомічні конференції; виконує наукові дослідження з одержання патентів на винахід. За його редакцією та участю друкуються монографії, навчально-методичні посібники. Він є членом наукових рад і комісій академії. За час своєї трудової, лікарської, педагогічної та наукової діяльності М. А. Дудченко став автором 6 монографій, 5 навчальних посібників, 5 патентів, 2 інформаційних листів, понад 300 наукових робіт, під його керівництвом захищено більш як 30 дисертацій.

За сумлінну роботу з розвитку охорони здоров'я, підготовку майбутніх лікарів професор М. А. Дудченко нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради УРСР, орденом Богдана Хмельницького, Почесною грамотою та Пам'ятною медаллю С. П. Боткіна, орденом «За заслуги III ступеня», більш ніж 30 медалями, неодноразово нагороджувався грамотами Міністра охорони здоров'я України, обласної і районних рад, грамотами обласного відділу охорони здоров'я.

Автор книги «Біографічна сповідь 90-річного полковника, професора, лікаря». До вікового ювілею Максим Андрійович готує книгу під робочою назвою «Сто років життя у боротьбі».

Урок пам'яті в Українській медичній стоматологічній академії.

Легендарна особистість Максим Андрійович Дудченко